

## Arrest

nr. 172 888 van 5 augustus 2016  
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

### DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 5 april 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 23 februari 2016 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk verklaard wordt en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, beide beslissingen aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 7 maart 2016.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 8 april 2016 met referentenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 mei 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 juni 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat B. KEUSTERS verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, dient in België een aanvraag in voor gezinshereniging met haar partner.

Op 2 juli 2008 neemt de gemachtigde van de minister de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 14ter). Bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) nr. 132 273 van 28 oktober 2014 wordt het beroep tegen deze beslissing verworpen.

Op 6 november 2009 dient verzoekster een aanvraag in op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 30 juni 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij deze aanvraag ongegrond wordt verklaard.

Op 2 mei 2012 wordt de echtscheiding uitgesproken tussen verzoekster en haar echtgenoot.

Op 6 augustus 2012 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 25 januari 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij deze aanvraag onontvankelijk wordt verklaard.

Op 23 oktober 2013 stelt de lokale politie een PV op waarin verzoekster verklaringen aflegt inzake slagen en verwondingen en opsluiting door haar ex-echtgenoot in de tijd dat ze samen woonden.

Op 5 mei 2014 dient verzoekster een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 7 augustus 2015 dient verzoekster een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 23 februari 20106 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij deze twee aanvragen onontvankelijk worden verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing:

“(…)

*Onder verwijzing naar de aanvragen om machtiging tot verblijf die op datum van 10.08.2015 en van 12.05.2014 werden ingediend en op data van 26.11.2014 en 27.03.2015 werden geactualiseerd door :*

*B., R. (R.R.: (...))*

*nationaliteit: Marokko*

*geboren te M. op (...) 1963*

*adres: (...)*

*in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.*

*Redenen*

*De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.*

*Betrokkene beroept zich op haar huwelijk met Dhr. L. M. (R.R. 62000094764) waarmee zij zes jaar samengewoond zou hebben. Zij zou het slachtoffer geworden zijn van partnergeweld. Ze haalt aan dat zij door dit huwelijk een lang legaal verblijf kende, met name van 04.08.2006 tot 30.06.2015.*

*Betrokkene huwde inderdaad op 29.09.2005 met dhr. L. i op de Marokkaanse ambassade te Brussel. Op basis van dit huwelijk diende ze aanvraag gezinshereniging in op datum van 04.08.2006. Zij werd in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie, geldig tot 03.08.2007. Aansluitend werd ze in het bezit gesteld van een BIVR, geldig van 11.07.2007 tot 03.08.2008. Op datum van 02.07.2008 nam de dienst*

gezinshereniging een negatieve beslissing (bijlage 14ter) omwille van twee negatieve samenwoningverslagen. Tijdens de woonstcontrole d.d. 23.06.2008 verklaart betrokkene zelf dat ze sinds november 2007 gescheiden is van haar echtgenoot. Betrokkene dient beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tegen deze negatieve beslissing van de dienst gezinshereniging. Ten gevolge daarvan wordt betrokkene in het bezit gesteld van een bijlage 35. Op datum van 30.06.2015 wordt deze bijlage 35 ingetrokken omdat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen haar beroep verworpen heeft op datum van 28.10.2014.

We stellen dus vast dat betrokkene zich niet nuttig kan beroepen op haar huwelijk met Dhr. L. daar ze reeds sinds november 2007 gescheiden leeft van haar echtgenoot en daar er nooit een positief samenwoningverslag werd opgesteld.

Betrokkene diende te weten dat de bijlage 35 geen definitieve verblijfstitel was maar enkel een proceduredocument, dat bewijst dat betrokkene een beroep indiende bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tegen een negatieve beslissing van de dienst Gezinshereniging. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is van haar beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, geeft betrokkene ipso facto geen recht op verblijf.

Betrokkene was er steeds van op de hoogte dat zij haar verblijfsrecht verkreeg op basis van haar huwelijk. Gezien betrokkene zelf verklaarde reeds sinds november 2007 gescheiden te zijn van haar echtgenoot, diende betrokkene te weten dat daarmee ook de basis voor haar verblijfsrecht verviel.

Met betrekking tot de verklaring van betrokkene dat ze meer dan zes jaar samenwoonde met haar man, stellen we vast dat deze verklaring niet ondersteund wordt door de bevindingen uit het administratief dossier. Op datum van 23.06.2008 verklaart betrokkene zelf dat ze reeds gescheiden is van haar man sinds november 2007. Volgens de voorgelegde verklaring van Dr. A. A. verklaarde betrokkene tijdens de consulaties dat zij van haar man gescheiden is in 2010. In het PV L1.40.LA.109247/2013 van 23.10.2013 opgesteld door de politiezone Luik stelt betrokkene dat haar echtgenoot het echtelijk huis verliet in februari 2011. Betrokkene heeft dus drie verschillende verklaringen afgelegd over de datum waarop ze van haar man gescheiden is. De bewering dat zij zes jaar met haar man samengewoond zou hebben, wordt dus niet ondersteund door de beschikbare gegevens in het administratief dossier en kan dus niet als geloofwaardig worden beschouwd.

Betrokkene haalt tenslotte nog aan dat zij het slachtoffer is van partnergeweld. Op datum van 23.10.2013 wordt er door de politiezone Luik een PV L1.40.LA.109247/2013 van 23.10.2013 opgesteld waarin betrokkene gewag maakt van slagen en verwondingen. Echter, we stellen vast dat deze verklaring opgesteld werd, zes jaar of drie jaar of één jaar na het beëindigen van hun relatie, naargelang de verschillende data die betrokkene zelf opgegeven heeft bij verschillende personen (bij de woonstcontrole d.d. 23.06.2008, bij haar psychiater en bij de opstellers van het PV). Betrokkene legt bij huidige aanvraag 9bis geen enkel objectief bewijs voor van haar beweringen, het gaat om een loutere verklaring van betrokkene die niet gesteund wordt door enige vorm van bewijs. Buiten dit PV bevat het administratief dossier één medisch attest van Dr. C. over slagen en verwondingen opgesteld op datum van 06.02.2012. Dit attest kan niet weerhouden worden als bewijs van partnergeweld daar het opgesteld werd meer dan jaar nadat haar echtgenoot het huis verliet (als we rekening houden met haar laatst afgelegde verklaringen). Betrokkene legt geen verdere bewijzen voor, noch bewijzen die aantonen dat ze de klacht tegen haar ex-echtgenoot opvolgt. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene haalt verder aan dat zij omwille van een arbeidsongeval invalide geworden is, terugviel op het ziekenfonds en later op een werkloosheidsuitkering. Echter, bij huidige aanvraag 9bis voegt betrokkene geen enkel bewijs toe dat zij het slachtoffer is geworden van een arbeidsongeval. Ze voegt wel een attest bij van het ziekenfonds waaruit blijkt dat zij voor 66% arbeidsongeschikt was voor de periode van 07.08.2010 tot 03.03.2013. Zij legt tevens een bewijs voor dat zij gedurende de periode van 01.01.2011 tot 05.12.2011 een uitkering ontving van het ziekenfonds. Dit toont echter niet aan dat betrokkene door een arbeidsongeval invalide zou zijn geworden. Het administratief dossier bevat aanwijzingen dat betrokkene werkzaam was maar dit enkel voor de periode van oktober 2009 tot januari 2010 (betrokkene legt vier loonfiches voor). We stellen dus vast dat betrokkene evenmin aantoonde dat zij bij het begin van haar arbeidsongeschiktheid, dus 01.01.2011, tewerkgesteld was. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid daar het niet ondersteund wordt door de gegevens uit het administratief dossier.

Betrokkene beroept zich verder op het feit dat zij leidt aan verschillende pathologieën die zowel fysiek als mentaal zouden zijn. Ter staving hiervan legt betrokkene verschillende attesten voor, met name van Dr. A. d.d. 20.03.2014 en 18.11.2014, van Dr. M. d.d. 22.01.2013, een verslag van Dr. P. d.d. 19.04.2011 en een verslag van Dr. A. d.d. 07.07.2011. We stellen vast dat enkel in geen enkel attest

vermeldt wordt dat de medische elementen een verwijdering van het grondgebied zouden verhinderen. Er is immers nergens sprake dat een reis afgeraden zou worden. De hier ingeroepen medische elementen kunnen dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene haalt aan dat zij geen banden meer heeft met haar land van herkomst, dat zij meer dan tien jaar geleden verlaten heeft. Echter, het lijkt erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag tot regularisatie. Betrokkene is immers geboren en getogen in Marokko en haar in België opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met haar relaties in het land van herkomst. Er dient opgemerkt te worden dat het de persoonlijke keuze van betrokkene is geweest om geen verdere contacten te onderhouden met haar land van herkomst. Bijgevolg kan dit argument niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene legt de identiteitskaarten en verklaringen van verschillende familieleden voor, waaronder twee broers en verschillende neven en nichten. Echter, het feit dat haar broers de Nederlandse nationaliteit hebben en met hun familieleden in Nederland wonen, verantwoordt niet dat de aanvraag in België wordt ingediend. Het feit dat verschillende familieleden van betrokkene de Belgische nationaliteit hebben of legaal verblijf hebben, kan niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid. Het hebben van familieleden in België ontslaat betrokkene geenszins van de verplichting om haar aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland. Evenmin kan dit element aangewend worden als zijnde een belemmering om terug te keren naar het land herkomst om daar een aanvraag in te dienen. Bovendien bewijst betrokkene de familiebanden niet. Een verklaring van een derde en het voorleggen van een identiteits- of verblijfskaart van de personen waarop betrokkene zich beroept, heeft onvoldoende bewijskracht om te kunnen spreken van verwantschap. Bovendien dient er gesteld te worden dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven, zoals voorzien in artikel 8 EVRM. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 EVRM.

Verzoekster haalt aan dat haar band met België, na een verblijf van meer dan tien jaar, zo sterk is dat het verbreken ervan een moeilijk te herstellen nadeel zou zijn. Echter, betrokkene dient haar banden met België niet te verbreken, ze dient enkel tijdelijk terug te keren naar haar land van herkomst. De terugkeer is enkel tijdelijk, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Betrokkene legt verder nog een administratief attest voor van de gemeente Ain Zohra d.d. 09.04.2015. Echter, dit attest toont niet aan dat betrokkene niet kan rekenen op haar familieleden om haar te ondersteunen tijdens haar verblijf in Marokko. Bovendien staat het betrokkene vrij om voor haar terugreis een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkene niets meer zou hebben om te kunnen overleven niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker haar beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene van perfect gedrag zou zijn, dat ze de wetten zou respecteren, dat ze een inspanning zou geleverd hebben om te handelen in overeenstemming met de

verblijfswet en dat ze nooit een inbreuk beging tegen de openbare orde of de nationale veiligheid, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De elementen van integratie (met name het feit dat betrokkene reeds gewerkt zou hebben, dat ze nooit ten laste zou zijn geweest van het OCMW, dat ze verzekerd zou voor ziektekosten, dat ze moeite zou doen om haar duurzame lokale verankering te verstevigen, dat ze verschillende Belgische vrienden zou hebben en dat ze een attest van werkloosheidsuitkering voorlegt, evenals een attest van werkloosheid, een rekeningafschrift van Bpost Bank, aanslagbiljet belastingen voor het aanslagjaar 2012 en 2011, een verklaring van het OCMW Luik d.d. 23.10.2013, verschillende arbeidskaarten C, een attest van inschrijving voor alfabetiseringscursus d.d. 13.11.2013, een attest van 'lire et écrire' dat ze zich wou inschrijven voor een alfabetiseringscursus, een 'attestation d'assurabilité' een overzicht van haar ziekteuitkeringen, een attest van arbeidsongeschiktheid en verschillende getuigenverklaringen van familieleden) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).  
(...)."

Op 23 februari 2016 wordt ten opzichte van verzoekster tevens een bevel genomen om het grondgebied te verlaten. Dit is de tweede bestreden beslissing:

"(...)  
Ordre de quitter le territoire  
Bevel om het grondgebied te verlaten

Il est enjoint à Madame  
Mevoruw,

Nom, prénom/ Naam, voornaam: B., R.  
date de naissance/geboortedatum: (...)1963  
lieu de naissance/geboorteplaats: Metalsa  
nationalité/nationaliteit: Marokko

de quitter le territoire de la Belgique ainsi que le territoire des Etats qui appliquent entièrement l'acquis l'acquis de Schengen<sup>1</sup>, sauf si elle possède les documents requis pour s'y rendre, wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen<sup>2</sup>, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

dans les trente (30) jours de la notification de décision.  
binnen dertig (30) dagen na de kennisgeving.

MOTIF DE LA DECISION :  
REDEN VAN DE BESLISSING:

L'ordre de quitter le territoire est délivré en application de l'article (des articles) suivant(s) de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers et sur la base des faits suivants :

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o En vertu de l'article 7, alinéa 1er, 1° de la loi du 15 décembre 1980, elle demeure dans le Royaume sans être porteur des documents requis par l'article 2 :

L'intéressée n'est pas en possession d'un passeport valable revêtu d'un visa valable.

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft zij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.

(...)."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

*“EERSTE EN ENIGE MIDDEL*

*Kennelijke appreciatiefout en schending van de formele en materiële motiveringsplicht wat een schending uitmaakt van de artikelen 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen en schending van het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen, zorgvuldigheidsbeginsel, redelijkheidsbeginsel en proportionaliteitsbeginsel het vertrouwensbeginsel en een schending van het artikel 8 EVRM*

*De aangehaalde wetsbepalingen leggen de verplichting tot formele en materiële motivering vast die op de verwerende partij rust, net als de plicht om zich niet schuldig te maken aan machtsoverschrijding.*

*Deze motiveringsplicht heeft “drie onlosmakelijk met elkaar verbonden verplichtingen tot gevolg: 1. motieven van de rechtshandeling moeten kenbaar zijn 2. zij moeten beantwoorden aan de realiteit 3. tenslotte moeten zij draagkrachtig zijn en deze beslissing effectief verantwoorden”. Deze verplichting houdt in dat de beslissing op grond waarvan de vestiging geweigerd is aan eisende partij niet alleen uitdrukkelijk gemotiveerd moet zijn, maar dat de motieven aangehaald in de bestreden beslissing ook afdoende moeten zijn. Bijgevolg moet de omvang van de motivering aangepast zijn aan het belang van de beslissing alsook dat de ingeroepen redenen van toepassing moeten zijn en de beslissing moeten verantwoorden.*

*1. De buitengewone omstandigheid*

*Eisende van partij is van oordeel dat de aanwezigheid van buitengewone omstandigheden aangetoond is.*

*Verwerende partij is dus onterecht van oordeel dat er geen buitengewone omstandigheid aanwezig zou zijn.*

*1.1. Gezins – en privéleven*

*\**

*Uit de regularisatieprocedure blijkt dat eisende partij effectieve en genestelde banden heeft met België, geen feiten van delictuele aard heeft gepleegd en dat er voldoende elementen van integratie aanwezig zijn in zijn dossier om te oordelen dat de regularisatieaanvraag op grond van artikel 9bis ontvankelijk en gegrond moet worden verklaard.*

*Het is duidelijk dat de elementen die werden opgesomd in de aanvraag tezamen een buitengewone omstandigheid vormen.*

*Verwerende partij aanvaardt deze argumenten niet als een buitengewone omstandigheid, evenwel onterecht en heeft daardoor artikel 9bis en haar motiveringsplicht geschonden.*

*\**

*Eisende partij heeft gedurende 11 jaar en 6 maanden haar familiaal, sociaal en cultureel leven in België. Eisende partij heeft tijdens haar regularisatieprocedure o.a. opgeworpen dat zij sinds 15.09.2004 legaal en ononderbroken in België verblijft, dat zij slachtoffer werd van partnergeweld waarvoor klacht werd ingediend....*

*Al deze elementen worden ook niet betwist door verwerende partij.*

*In deze omstandigheden kan het dossier van eisende partij niet zomaar door verwerende partij naast zich worden neergelegd. Het ononderbroken langdurig verblijf en de hechte banden met België, staan manifest vast.*

*Doordat verwerende partij toch de onontvankelijkheidsbeslissing neemt, heeft de verwerende partij het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden.*

*Indien er nog enige vorm van twijfel zou zijn in hoofde van verwerende partij omtrent de aanwezigheid van de buitengewone omstandigheid en de elementen die eisende partij had ingeroepen, had zij perfect de mogelijkheid om aanvullende informatie op te vragen aan eisende partij.*

*Eisende partij zou dan het nodige hebben gedaan om de desbetreffende informatie te verkrijgen en deze aan het dossier toe te voegen.*

*Verwerende partij heeft dit echter nagelaten te doen, waardoor zij het zorgvuldigheidsbeginsel heeft geschonden.*

*Er werd door de Belgische staat onzorgvuldig onderzoek geleverd naar de situatie van eisende partij. De verwerende partij heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stelen op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak. De bestreden beslissing komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht. Dit maakt dan ook onbehoorlijk gedrag uit van de verwerende partij.*

*Tevens heeft zij daardoor het redelijkheidsbeginsel en proportionaliteitsbeginsel geschonden. De verwerende partij heeft immers een beslissing genomen maar niet in alle redelijkheid.*

De overheid heeft er zich in casu toe beperkt om op basis van de bekomen stukken over te gaan tot het nemen van de bestreden beslissing, zonder verdere vraagstelling aan eisende partij tot het leveren van bijkomende inlichtingen.

\*

Gezien eisende partij sinds 15.09.2004 haar familiaal en sociaal en cultureel leven in België heeft, valt haar situatie dan ook onder artikel 8 EVRM.

“Artikel 8 EVRM: Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis”.

Artikel 8, 2° EVRM beperkt de macht van de staat en stelt dat: “Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan m.b.t. de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Dit betekent dat inmenging gerechtvaardigd is en geen inbreuk maakt op artikel 8,1° EVRM in zover zij bij de wet voorzien is in het belang van een aantal opgesomde oogmerken nodig in een democratische samenleving.

In casu is evenwel niet voldaan aan de voorwaarden van artikel 8,2° EVRM.

Huidige beslissing is volgens de mening van eisende partij in strijd is met de Verdragsrechtelijke bepalingen als bepaald in artikel 8 EVRM (Recht op privéleven en gezinsleven).

De regels die het recht vermeld in artikel 8.1 EVRM beperken dienen overeenkomstig art. 8.2. EVRM:

- 1. duidelijk te zijn (legaliteit),
- 2. strekken tot bescherming van legitieme belangen en dus niet gebaseerd zijn op willekeur,
- 3. noodzakelijk zijn in een democratische samenleving (noodzakelijkheid).

Aan de 3de vereiste is in casu geenszins voldaan, integendeel: hoe kan de verwerende partij verantwoorden dat het noodzakelijk is in een democratische maatschappij om eisende partij naar Indië te repatriëren?

Door te insinueren dat het maar een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied zal zijn, wat verwerende partij duidelijk nu niet kan weten, voldoet de verwerende partij hier niet aan.

Uit het recht op eerbiediging van het privéleven en het gezinsleven vloeit overigens niet alleen een plicht voort voor de overheid om zich van inmenging in het gezinsleven te onthouden, maar ook een actieve verplichting, met name die maatregelen nemen die inherent zijn aan een effectieve eerbiediging van het gezinsleven (J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds.), Handboek EVRM, Deel 2 Artikelsgewijze commentaar, Volume 1, p.740).

Dat er bovendien geen grondige afweging is gebeurd tussen enerzijds het leed welke bij eisende partij zou worden veroorzaakt door het feit dat eisende partij voor onbepaalde tijd het land zou moeten verlaten met een duidelijk inreisverbod, en anderzijds het door verwerende partij nagestreefde legitieme doel (belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen).

Eisende partij is derhalve van oordeel dat artikel 8 EVRM werd geschonden.

## 2.2. Wat betreft de gronden van ontvankelijkheid en gegrondheid

Eisende partij stelt vast dat de verwerende partij in deze zaak een houding aanneemt die absoluut niet verenigbaar is met haar gekende beslissingen in zo veel andere zaken.

In andere zaken oordeelt zij immers dat de ingeroepen elementen zoals banden met België, het plegen van delictuele feiten en elementen van integratie tot de gegrondheidsfase behoren en niet kunnen beoordeeld worden in de ontvankelijkheidsfase.

In huidige aanvraag neemt verwerende partij een tegenstrijdige beslissing en beoordeelt zij deze elementen reeds in de ontvankelijkheidsfase.

Rekening houdend met het vaste standpunt van de verwerende partij (deze elementen behoren tot de gegrondheidsfase) en voorzover verwerende partij terecht zou hebben vastgesteld dat de ingeroepen elementen reeds werden beoordeeld in een vorige aanvraag, had zij moeten oordelen dat de aanvraag ontvankelijk doch ongegrond is.

Verwerende partij beoordeeld immers de elementen die volgens haar tot de gegrondheidsfase behoren, wat wil zeggen dat zij reeds heeft geoordeeld over de ontvankelijk en dat de aanvraag ook ontvankelijk is.

Door evenwel de beslissing van 23.02.2016 te nemen, neemt zij een beslissing die onverenigbaar is met haar alombekend standpunt.

Zij heeft het vertrouwensbeginsel, zorgvuldigheidsbeginsel, redelijkheidsbeginsel en haar motiveringsplicht geschonden.

## 2.3.

*Uit bovenstaande elementen is duidelijk dat het argument van verwerende partij niet kan weerhouden worden.*

*Het middel in gegrond.”*

*“a. Schending van art. 8 EVRM*

*Eisende partij is de mening toegedaan dat de bestreden beslissing in strijd is met art. 8 EVRM.*

*Een vreemdeling verplichten tot terugkeer naar zijn land van herkomst, maakt een inmenging uit in zijn privé- en gezinsleven die overeenkomstig art. 8 EVRM slechts toegelaten is als ze bij de wet is voorzien en een maatregel vormt die in een democratische samenleving nodig is in het belang van de veiligheid van het land, de openbare veiligheid, het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.*

*Dit noodzakelijkheids criterium houdt in dat de inmenging gebaseerd moet zijn op een dwingende vitale behoefte en dat ze met name evenredig is aan het wettige doel dat men wil bereiken.*

*Het is dus belangrijk dat de overheid aantoonbaar dat ze een juist evenwicht heeft proberen te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht van de vreemdeling op de eerbiediging van haar privé- en gezinsleven, wat niet blijkt uit de inhoud van de bestreden beslissing.*

*Een terugkeer naar het land van herkomst, zou een serieuze stap terug zijn.*

*Een inmenging in het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven dient vooreerst voorzien te worden in de wet, maar tevens dient dit te beantwoorden aan één van de doelstellingen, zoals bepaald in art. 8 EVRM. Tenslotte dient dit noodzakelijk te zijn in een democratische samenleving.*

*Deze voorwaarden zijn niet vervuld, indien de inmenging voortvloeit uit een maatregel van verwijdering van het grondgebied van een vreemdeling, die met zijn land van herkomst een andere band heeft dan zijn nationaliteit en wanneer de verwijdering de eenheid van het gezin in het gedrang kan brengen. (Hof Mensenrechten, 26 maart 1992, Beljoud / Frankrijk, J.dr. Jeun. 1992, afl. 117,58; T.V.R. 1992, afl. 66,314, noot S. Parmentier).*

*Eisende partij kan enkel maar andermaal het boven aangehaalde herhalen dat zij sinds 15.09.2004 haar familiaal en sociaal leven in België heeft, dat zij in casu geïntegreerd is, ...*

*Gezien bovenstaande argumenten, valt zijn situatie dan ook onder artikel 8 EVRM.*

*b. Schending van art. 3 EVRM*

*Eveneens is eisende partij van oordeel dat de uitvoering van het bevel om het grondgebied te verlaten een schending zou zijn van artikel 3 EVRM.*

*Zij heeft daar niemand meer op wie zij kan terugvallen en zal overigens daar als vrouw die reeds jaren in Europa heeft gewoond, op straat belanden, wat onmenselijk en vernederend zal zijn voor eisende partij. Er mag immers niet uit het oog worden verloren dat sinds september 2004 eisende partij ononderbroken in België verblijft en sindsdien ook alles heeft achtergelaten in haar land van herkomst.”*

2.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

*“In het enige middel stelt verzoekster een kennelijke appreciatiefout voor en haalt de schending aan van de formele en materiële motiveringsplicht, van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de zorgvuldigheidsplicht, van het redelijkheids-, het proportionaliteits- en het vertrouwensbeginsel, evenals van artikel 8 EVRM.*

*Zij betoogt dat zij in haar aanvraag gewezen heeft op verschillende buitengewone omstandigheden, zijnde een verblijf van 11 jaar en 6 maanden in het Rijk, haar familiaal, sociaal en cultureel leven in België en het feit dat zij slachtoffer was van partnergeweld. Zij stelt dat die elementen niet betwist worden door de verwerende partij. Er zou een onzorgvuldig onderzoek zijn geleverd. De verwerende partij zou hebben nagelaten haar dienaangaande om aanvullende informatie te vragen.*

*De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoekster een aanvraag om machtiging tot verblijf indiende op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:*

*“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”*

*Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van*



deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de verwerende partij na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu werd geoordeeld dat de door verzoekster aangebrachte gegevens niet toelieten te besluiten dat zij haar aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden niet kon indienen via de, in artikel 9 van de Vreemdelingenwet voorziene, reguliere procedure en dat de aanvraag daarom onontvankelijk was.

Verzoekster beriep zich in haar aanvraag om te worden gemachtigd tot een verblijf in België van meer dan drie maanden op haar verankering in België, haar legaal en ononderbroken verblijf in het Rijk sedert 15 september 2004 en zij geen familieleden en opvang meer heeft in Marokko, evenals haar huwelijk met de Heer L. dat niet heeft stand gehouden.

Uit een lezing van de bestreden beslissing blijkt dat omtrent elk element gemotiveerd werd en dat er op duidelijke wijze uiteengezet werd waarom die elementen geen buitengewone omstandigheid uitmaken.

De motivering volgens de welke de verblijfsstermijn en integratie niet als buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, kunnen worden weerhouden aangezien ze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag, in overeenstemming is met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers: "dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)". (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, arrest nr. 105 846 van 25 juni 2013, <http://www.rvv-ccce.be/>) Er kan dan ook niet geconcludeerd worden dat de wijze waarop de verwerende partij het ingeroepen langdurig verblijf en de integratie van verzoeker apprecieerde, kennelijk onredelijk is.

"De Raad wijst erop, zoals eerder uiteengezet in punt 3.3., dat het aantonen van buitengewone omstandigheden niet mag verward worden met aanhalen van argumenten ten gronde om een machtiging tot verblijf in België te bekomen.

Het verblijf van verzoekers in België en de betoogde integratie en sociale bindingen die daaruit zouden zijn voortgevloeid zijn, conform rechtspraak van de Raad van State, elementen die veeleer betrekking hebben op de gegrondheid van de aanvraag (cf. RvS 9 december 2009, nr. 198.769), zoals reeds uitgebreid uiteengezet in punt 3.3. Deze elementen kunnen derhalve in beginsel niet verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het land van herkomst werd ingediend." (RVV, arrest nr. 115 749 van 16 december 2013)

"De stelling van de verwerende partij dat de door verzoekende partij aangevoerde elementen van integratie niet als buitengewone omstandigheid, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, kunnen weerhouden worden is echter in overeenstemming met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers "dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend" (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). In het licht van deze vaste rechtspraak maakt de verzoekende partij dan ook de door haar opgeworpen schending van het evenredigheidsbeginsel niet aannemelijk, waar zij stelt dat zij als gevolg van de bestreden beslissing haar hebben en houden zou moeten achterlaten, haar bindingen met België zou moeten doorknippen en de hoger vermelde elementen van moeizaam opgebouwde integratie zou verliezen. Het motief dat: "De overige elementen (betrokkene zou haar land verlaten hebben omwille van de slechte leefomstandigheden, zou geïntegreerd zijn, zou werkwilbig zijn, zou Nederlandse lessen hebben gevolgd en de Belgische normen respecteren) behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase van het onderzoek dus niet behandeld. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980." kan geenszins als kennelijk onredelijk worden beschouwd. De verzoekende partij beperkt zich tot de loutere bewering dat de verwerende partij haar belangen en die van de Belgische Staat niet zou afgewogen hebben, en dat de

*verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze zou besloten hebben dat de door haar ingeroepen elementen van integratie geen buitengewone omstandigheid uitmaken. Zij maakt dit echter op geen enkele concrete wijze aannemelijk.” (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, arrest nr. 125.579 d.d. 13 juni 2014)*

*Waar zij een schending inroept van artikel 8 EVRM, laat zij na uiteen te zetten waarin haar effectief gezinsleven in België dan wel zou bestaan. Zij verwijst enkel naar haar integratie en de banden met België zonder aan te tonen dat er relaties zijn die dermate sterk zijn dat ze zouden vallen onder de bescherming geboden door artikel 8 EVRM. Verzoekster kan zich derhalve niet dienstig beroepen op artikel 8 EVRM.*

*Door in haar verzoekschrift de elementen te herhalen die zij reeds in haar aanvraag heeft opgeworpen en die reeds op afdoende wijze door de verwerende partij zijn beoordeeld, toont zij niet aan dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze of op onzorgvuldige wijze werd genomen.*

*Verzoekster toont evenmin aan dat de verwerende partij bepaalde elementen zou hebben veronachtzaamd bij het nemen van de beslissing. Een schending van de door haar opgeworpen artikelen en beginselen van behoorlijk bestuur wordt niet aannemelijk gemaakt.*

*Het enig middel is niet ernstig.”*

2.3.1. In het enige middel werpt verzoekster de schending op van de formele en materiële motiveringsplicht, van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de zorgvuldigheidsplicht, van het redelijkheids-, het proportionaliteits- en het vertrouwensbeginsel, evenals de schending van de artikelen 3 en 8 van het EVRM en tenslotte gewaagt verzoekster van ‘een kennelijke appreciatiefout’ in de bestreden beslissing.

2.3.2. Samengevat betoogt verzoekster dat zij door haar ‘effectieve en genestelde’ banden met België en haar langdurige verblijf in het Rijk wel degelijk buitengewone omstandigheden heeft aangetoond. Daarnaast meent zij dat de gemachtigde de zorgvuldigheidsplicht heeft geschonden daar deze geen aanvullende informatie heeft opgevraagd bij verzoekster, hoewel dit volgens haar op eenvoudige vraag mogelijk was. Door geen dergelijk onderzoek te voeren schendt de gemachtigde de redelijkheidsnorm, de zorgvuldigheidsnorm en is de bestreden beslissing niet proportioneel volgens verzoekster. Verzoekster betoogt voorts dat er niet voldoende rekening werd gehouden met de concrete omstandigheden van haar zaak. Verzoekster meent dat de bestreden beslissing een schending uitmaakt van artikel 8 van het EVRM daar er een inbreuk wordt gepleegd op haar privé- en gezinsleven die niet noodzakelijk is in een democratische samenleving en die daarenboven niet weloverwogen zou zijn gebeurd. Vervolgens meent verzoekster dat de gemachtigde wel degelijk de zaak ten gronde heeft besproken, precies door elementen uit haar aanvraag aan te halen en er daarbij op te duiden dat deze elementen behoren tot de procedure ten gronde. Ten slotte betoogt zij dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden wordt daar zij in haar land van herkomst op straat zou belanden, wat een vernederende handeling zou uitmaken.

2.3.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

2.3.4. De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

2.3.5. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Uit het verzoekschrift blijkt

dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoekster bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht.

2.3.6. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

2.3.7. De bestreden beslissing is genomen op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, waarvan de schending eveneens wordt aangevoerd.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

*“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.*

*Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”*

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

*“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”*

2.3.8. Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

2.3.9. De buitengewone omstandigheden waarvan sprake in artikel 9bis van de vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te verkrijgen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

2.3.10. Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond was om verzoekster een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, diende de verwerende partij na te gaan of verzoeksters aanvraag wel regelmatig was ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De vreemdeling moet klaar en duidelijk in zijn aanvraag vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

*In casu* werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoekster heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom hij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in haar land van oorsprong heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

2.3.11. In haar aanvragen van 5 mei 2014 en 7 augustus 2015, die verzoekster actualiseerde op 26 november 2014 en 27 maart 2015, heeft zij, samengevat, het volgende aangehaald over de ontvankelijkheid van de aanvraag en de buitengewone omstandigheden:

*“ - Verzoeksters huwelijk van verzoekster dateert van 29 september 2005 en op 11 juli 2007 werd zij in het bezit gesteld van een BIVR. Sinds 15 september 2004 bevindt verzoekster zich op het grondgebied van het Rijk? De echtscheiding geschiedde op 2 mei 2012, dit ondanks eerdere pogingen van verzoekster tot verzoening.*

*- verzoekster is slachtoffer geworden van echtelijk geweld.*

*- Verzoekster heeft acht jaar legaal en ononderbroken in het Rijk verbleven.*

*- Verzoekster was nooit ten laste van het OCMW*

*- Door een arbeidsongeval werd verzoekster een tijdlang invalide. Zij werd werkloos en genoot een tegemoetkoming omwille van haar invaliditeit.*

*- Verzoekster heeft een medische problematiek (die zich zowel fysiek als mentaal uit)*

*- Verzoekster heeft geen inbreuken gepleegd op de openbare orde in het Rijk.*

*- Verzoekster stelt geen banden meer te hebben met haar land van herkomst, Marokko. Zij heeft geen familieleden meer in het land van herkomst, noch beschikt ze daar over opvang.*

*- Verzoekster voert aan dat zij werk heeft gemaakt van haar integratie in het Rijk. Zij heeft hechte banden met België.*

*- Verzoekster stelt dat een terugkeer naar haar land van herkomst een gevaar voor haar gezondheid betekent.*

*- Een terugkeer vormt een inbreuk op haar privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM*

*- Verzoekster meent dat een terugkeer tevens een inbreuk vormt op artikel 3 van het EVRM*

*- Verzoekster deed een echte inspanning om te handelen in overeenstemming met de verblijfswet”.*

2.3.12. In de eerste bestreden beslissing van 25 februari 2016 wordt hierop geantwoord zoals weergegeven onder punt 1. van dit arrest.

2.3.13. Een grondige lezing van de motieven van de eerste bestreden beslissing leert dat al de aangevoerde elementen uit verzoeksters aanvragen de daaropvolgende actualisaties mee in acht genomen, door de gemachtigde werden onderzocht, gewogen, doch evenwel niet werden aanvaard als buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

2.3.14. Verzoekster voert vooreerst aan dat dat zij ‘effectieve en genestelde’ banden heeft met België en dat zij sinds 15 september 2004 legaal en ononderbroken verblijft in het Rijk en bovendien slachtoffer werd van partnergeweld. Zij heeft gedurende 11 jaar en 6 maanden haar familiaal, sociaal en cultureel leven in België. Hierbij meent verzoekster dat voornoemde omstandigheden duidelijk ‘buitengewone omstandigheden’ in de zin van artikel 9bis uitmaken en dat de gemachtigde hier onterecht anders heeft over geoordeeld, wat volgens verzoekster dan ook een schending uitmaakt van de motiveringsplicht en van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

2.3.15. De Raad stelt vast dat verzoekster in feite de aangevoerde elementen uit haar aanvraag die geleid heeft tot de eerste bestreden beslissing van 23 februari 2016, in haar inleidend verzoekschrift en haar betoog herhaalt. Lezing van de motieven van de bestreden beslissing toont evenwel aan dat het

bestuur deze elementen onderzocht maar niet aanvaardde als buitengewone omstandigheden. De Raad wenst er in dit kader aan te herinneren dat bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd is zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

2.3.16. Nu verzoekster onder meer de schending van het redelijkheidsbeginsel aanvoert, worden de motieven waartegen verzoekster kritiek uit in haar inleidend verzoekschrift, in dat licht, onderzocht.

2.3.17. De motivering volgens dewelke verzoeksters lange verblijfstermijn en haar integratie niet als buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, kunnen worden aangenomen aangezien ze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag, is in overeenstemming met de vaste rechtspraak van de Raad van State (in tegenstelling tot wat verzoekster beweert in het verzoekschrift, staat dit motief wel te lezen in de bestreden beslissing). Dit rechtcollege stelde immers: *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielpprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)”*. Er kan dan ook niet geconcludeerd worden dat de wijze waarop de verwerende partij het ingeroepen langdurig verblijf en de integratie van verzoekster apprecieerde, kennelijk onredelijk is.

Het is niet kennelijk onredelijk dat de verwerende partij oordeelt dat deze elementen niet verantwoord zijn waarom de aanvraag in België en niet in het land van herkomst werd ingediend.

In het licht van deze vaste rechtspraak maakt verzoekster dan ook de door haar opgeworpen schending van het proportionaliteits- en redelijkheidsbeginsel niet aannemelijk, waar zij stelt dat zij als gevolg van de bestreden beslissing haar bindingen met België zou verliezen en de hoger vermelde elementen van moeizaam opgebouwde integratie eveneens zou verliezen.

2.3.18. Verzoekster beperkt zich tot de loutere bewering dat de gemachtigde de concrete elementen die haar aanvraag kenmerken en tevens haar belangen en die van de Belgische staat, niet zou afgewogen hebben, en dat de gemachtigde op kennelijk onredelijke wijze zou besloten hebben dat de door haar ingeroepen elementen van integratie geen ‘buitengewone omstandigheden’ uitmaken. Zij maakt dit echter op geen enkele concrete wijze aannemelijk.

2.3.19. In de mate waarin verzoekster kritiek uit op het feit dat de elementen van integratie wel onderzocht worden in de eerste bestreden beslissing en dat dit niet kan in een beslissing die handelt over de ontvankelijkheid van de aanvraag, wordt opgemerkt dat verzoekster enerzijds voorbij gaat aan het feit dat de eerste bestreden beslissing wel degelijk het motief bevat dat de elementen van integratie niet als buitengewone omstandigheid aanvaard kunnen worden, gezien ze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en anderzijds dat de bestreden beslissing stuk voor stuk antwoordt op de elementen die verzoekster heeft aangevoerd in haar aanvragen en aanvullingen en concludeert dat deze geen buitengewone omstandigheden vormen. Verzoekster laat na om een concrete kritiek te uiten op deze motieven.

2.3.20. Verzoekster betoogt in haar enig middel als volgt: *“Indien er nog enige vorm van twijfel zou zijn in hoofde van verwerende partij omtrent de aanwezigheid van de buitengewone omstandigheid en de elementen die eisende partij had ingeroepen, had zij perfect de mogelijkheid om aanvullende informatie op te vragen aan eisende partij. Eisende partij zou dan het nodige hebben gedaan om de desbetreffende informatie te verkrijgen en deze aan het dossier toe te voegen. Verwerende partij heeft dit echter nagelaten te doen, waardoor zij het zorgvuldigheidsbeginsel heeft geschonden.”*

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

Het komt aan de vreemdeling die een aanvraag indient om tot een verblijf gemachtigd te worden toe deze aanvraag met de nodige overtuigingsstukken te onderbouwen. De bewijslast berust bij verzoekster. Verzoekster lijkt de bewijslast om te keren. Het is echter aan de vreemdeling om de nodige bewijzen aan te brengen opdat de verwerende partij kan beoordelen of hij aan de wettelijke voorwaarden voldoet, *in casu* dat er omstandigheden zijn die het bijzonder moeilijk maken tijdelijk terug te keren om vanuit het land van herkomst een aanvraag in te dienen. Er dient verder te worden vastgesteld dat verzoekster wel degelijk de mogelijkheid werd gegeven om haar standpunt naar voor te brengen, en dit zowel bij het indienen van de aanvraag om machtiging tot verblijf als bij de latere actualisaties op 26 november 2014 en op 27 maart 2015, na het indienen van de aanvraag. Hierbij kon verzoekster alle feitelijke informatie verschaffen die zij wenste te geven, en haar aanvraag met nuttige elementen en stukken staven. Dit kon overigens gebeuren tot het moment waarop de gemachtigde overging tot het nemen van de bestreden beslissingen.

Het feit dat verzoekster meent dat zij om extra of bijkomende informatie diende gevraagd te worden door het bestuur betekent niet dat op het bestuur de verplichting zou rusten om in de plaats van verzoekster haar aanvraag met stukken te staven of dat het bestuur op eigen initiatief informatie zou moeten inwinnen bij verzoekster. In voorliggende zaak blijkt verder dat de gemachtigde rekening heeft gehouden met de door verzoekster neergelegde bewijsstukken en elementen en deze bij zijn onderzoek heeft betrokken, zodat geen schending van de zorgvuldigheidsverplichting blijkt. Verzoekster maakt niet concreet aannemelijk dat geen zorgvuldig onderzoek van de aanvraag heeft plaatsgevonden of dat de feiten foutief zouden zijn gekwalificeerd.

In het kader van de opgeworpen schending van de zorgvuldigheidsplicht dienden de elementen van integratie nog niet verder onderzocht te worden gezien de integratie van verzoekster nog niet aan de orde is in de ontvankelijkheidsfase van de aanvraag.

In de mate dat verzoekster in dit kader tevens zou doelen op het gegeven dat zij niet werd aangesproken in verband met het bijbrengen van bewijs van verwantschap met haar verschillende familieleden, merkt de Raad op dat de zorgvuldigheidsplicht niet inhoudt dat wanneer het bestuur vaststelt dat de aanvraag van een vreemdeling om in toepassing van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet tot een verblijf gemachtigd te worden, niet onderbouwd is met juridisch bewijskrachtige stukken, het de aanvrager hiervan, voorafgaand aan het nemen van een beslissing, op de hoogte dient te stellen of dient uit te nodigen om hieromtrent zijn mening te geven.

De Raad wijst er op dat de gemachtigde in de eerste bestreden beslissing van 23 februari 2016 hieromtrent reeds uitvoerig als volgt motiveerde:

*“(…) Betrokkene legt de identiteitskaarten en verklaringen van verschillende familieleden voor, waaronder twee broers en verschillende neven en nichten. Echter, het feit dat haar broers de Nederlandse nationaliteit hebben en met hun familieleden in Nederland wonen, verantwoordt niet dat de aanvraag in België wordt ingediend. Het feit dat verschillende familieleden van betrokkene de Belgische nationaliteit hebben of legaal verblijf hebben, kan niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid. Het hebben van familieleden in België ontslaat betrokkene geenszins van de verplichting om haar aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland. Evenmin kan dit element aangewend worden als zijnde een belemmering om terug te keren naar het land herkomst om daar een aanvraag in te dienen. Bovendien bewijst betrokkene de familiebanden niet. Een verklaring van een derde en het voorleggen van een identiteits- of verblijfskaart van de personen waarop betrokkene zich beroept, heeft onvoldoende bewijskracht om te kunnen spreken van verwantschap (...)”*

De schending van de zorgvuldigheidsplicht kan niet worden aangenomen.

2.3.21. Waar verzoekster de mening is toegedaan dat de feitelijke gegevens *in casu* moesten volstaan om tot het bestaan van buitengewone omstandigheden te besluiten, wenst de Raad concluderend op te merken dat hieruit blijkt dat verzoekster blijk geeft van een andere appreciatie van de feiten. Met deze kritiek stelt zij evenwel haar beoordeling in de plaats van de beoordeling gedaan door de gemachtigde.

De aangevoerde kritiek geeft te dezen weliswaar blijk van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, doch het onderzoek van deze andere beoordeling nodigt te dezen de Raad uit tot een opportuniteitsonderzoek hetgeen niet tot zijn bevoegdheid behoort. Geplaatst binnen het wettigheidstoezicht dat de Raad vermogt uit te oefenen, dient te worden vastgesteld dat verzoekster aan de hand van deze andere beoordeling niet aannemelijk maakt dat het bestuur tot een conclusie is gekomen dat die de grenzen van het zorgvuldige of het redelijke is te buiten gegaan (cf. RvS 27 oktober 2006, nr. 164.193). Met deze uiteenzetting toont zij nog niet aan dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing geen correcte invulling gaf aan het begrip 'buitengewone omstandigheden'.

2.3.22. Door in haar verzoekschrift de elementen te herhalen die zij reeds in haar aanvraag heeft opgeworpen en die reeds op afdoende wijze door de verwerende partij zijn beoordeeld, toont zij niet aan dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze of op onzorgvuldige wijze werd genomen.

Verzoekster toont evenmin aan dat de verwerende partij bepaalde elementen zou hebben veronachtzaamd bij het nemen van de bestreden beslissing. Een schending van de door haar opgeworpen artikelen en beginselen wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.3.23. Verzoekster voert de schending aan van artikel 8 van het EVRM. De Raad merkt vooreerst op dat in het verzoekschrift verkeerdelijk India (niet Marokko) als land van herkomst vermeld wordt. Daarnaast wordt er gewag gemaakt van een inreisverbod in verzoeksters betoog, daar waar aan verzoekster, als tweede bestreden beslissing, een bevel om het grondgebied te verlaten, onder een bijlage 13, werd afgeleverd.

2.3.24. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

*"1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.*

*2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."*

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

2.3.25. Verzoekster voert geen elementen aan inzake een gezins- of privéleven. Zij beperkt zich tot de vaststelling dat er geen belangenafweging is gebeurd in de zin van artikel 8, tweede lid van het EVRM.

De beoordeling of er sprake is van een gezins- of familieleven is een feitenkwestie. Verzoekster is gescheiden van haar partner dus met hem vormt ze geen gezin meer. Wat betreft de opgegeven familieleden, waaronder, volgens verzoekster, twee broers en verschillende neven en nichten, geldt dat de broers van verzoekster de Nederlandse nationaliteit hebben en ook aldaar woonachtig zijn. Verzoekster kan bezwaarlijk aantonen dat zij met hen een gezin vormt. Hetzelfde geldt voor de vermeende 'neven en nichten', nu de banden van verwantschap door verzoekster, zoals *supra* onder punt 2.3.20, niet aangetoond werden. Het bestaan van een gezins- of familieleven in de zin van artikel 8 van het EVRM kan *in casu* bijgevolg niet aangenomen worden.

Het begrip 'privéleven' wordt niet gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29). Verzoekster betoogt dienaangaande als volgt: "*Gezien eisende partij sinds 15.09.2004 haar familiaal en sociaal en cultureel leven in België heeft, valt haar situatie dan ook onder artikel 8 EVRM*" en dat "*zij geïntegreerd is*". *In casu* wordt niet uitgesloten dat verzoekster een privéleven heeft in België.

Er wordt niet betwist dat het om een eerste toelating gaat. Aangezien het *in casu* aldus een eerste toelating betreft, is er in deze stand van het geding geen inmenging in het privéleven van de verzoekende partij.

Betreft het een situatie van eerste toelating dan moet volgens het EHRM worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut v. Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets, dit is een billijke afweging. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er een schending van artikel 8, eerste lid van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees v. Verenigd Koninkrijk, § 37).

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezins- en privéleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezins- en privéleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezins- en privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM (zie EHRM 14 februari 2012, nr. 26940/10, Antwi e.a. v. Noorwegen, par. 89).

Verzoekster toont evenwel niet aan dat er voor haar ernstige hinderpalen zijn die haar verhinderen om een privéleven te hebben in het herkomstland. Verzoekster toont niet aan dat het voor haar onmogelijk is om haar privéleven verder te zetten in haar land van herkomst of elders. De stelling van verzoekster dat zij haar leven in België heeft en dat zij in Marokko niemand meer heeft om op terug te vallen, doet geen afbreuk aan het feit dat verzoekster niet aantoont dat het voor haar onmogelijk is om haar privéleven elders verder te zetten. Immers toont zij niet aan dat haar verblijf en haar opgebouwd leven in België waar zij momenteel haar centrum van belangen heeft, haar verhindert om een privéleven te hebben in het land van herkomst, waar zij tot haar 43<sup>ste</sup> gewoond heeft en waar zij mogelijk nog familie heeft.

In deze omstandigheden blijkt niet dat er op verwerende partij enige uit voormeld verdragsartikel afgeleide positieve verplichting zou rusten om verzoekster op het grondgebied te gedogen.

De Raad stelt vast dat de tweede bestreden beslissing niet leidt tot een definitieve verwijdering van het Belgische grondgebied. Deze heeft enkel tot gevolg dat de verzoekende partij tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat voldaan is aan in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. Een tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het privé- en familieleven van de verzoekende partij niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM



(EHRM 19 februari 1996, Gul/Zwitserland, 22 EHRR 228) minstens toont zij dit niet aan in het verzoekschrift.

Verzoekster toont aldus niet aan dat de bestreden beslissing een wanverhouding veroorzaakt heeft tussen haar belangen en de belangen van de Belgische staat. Er is bijgevolg geen sprake van een gebrek aan eerbiediging van het privé- en gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

2.3.26. Verzoekster werpt tenslotte de schending van artikel 3 van het EVRM op. Zij betoogt dienaangaande als volgt: *“Eveneens is eisende partij van oordeel dat de uitvoering van het bevel om het grondgebied te verlaten een schending zou zijn van artikel 3 EVRM. Zij heeft daar niemand meer op wie zij kan terugvallen en zal overigens daar als vrouw die reeds jaren in Europa heeft gewoond, op straat belanden, wat onmenselijk en vernederend zal zijn voor eisende partij. Er mag immers niet uit het oog worden verloren dat sinds september 2004 eisende partij ononderbroken in België verblijft en sindsdien ook alles heeft achtergelaten in haar land van herkomst.”*

De Raad merkt op dat de gemachtigde in de bestreden beslissing van 23 februari 2016 artikel 3 van het EVRM in overweging nam en dienaangaande als volgt motiveerde:

*“Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker haar beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren.”*

Om te kunnen besluiten tot een schending van artikel 3 van het EVRM, dient verzoekster aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en mensonterende behandelingen. Zij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Zij moet concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat op zich evenmin (RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS, 8 oktober 2003, nr. 123.977).

De Raad dient, gelet op voorgaande vaststellingen, tevens te besluiten dat er geen ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat verzoekster een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling.

Het argument dat verzoekster op straat zou komen te staan is enerzijds niet aannemelijk daar mag aangenomen worden dat zij in haar land van herkomst waar zij 43 jaar woonde wel via vrienden, kennissen of familie tijdelijk opvang kan vinden, desnoods middels steun van haar in België of Nederland verblijvende familieleden en anderzijds geldt daarenboven dat *“het op straat komen te staan”* geenszins zonder meer automatisch als ‘vernederend en onmenselijk’ in de zin van artikel 3 van het EVRM kan worden gekwalificeerd.

Een schending van artikel 3 van het EVRM kan niet worden aangenomen.

2.3.27. Waar verzoekster de schending van het vertrouwensbeginsel opwerpt stelt de Raad vast dat verzoekster dit begrip enkel nominatief vermeldt, doch nalaat enige toelichting te verschaffen over de precieze wijze waarop de bestreden beslissingen dit beginsel zouden schenden. Hierdoor wordt aan verweerder de mogelijkheid ontnomen om zich met kennis van zaken te verdedigen. Naar vaste rechtspraak is dit onderdeel van het enig middel om die reden dan ook onontvankelijk (RvS 18 juni 1992, nr. 39.750).

Het enig middel is niet gegrond.

### 3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegronnd middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

### 4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

## **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

### **Artikel 1**

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

### **Artikel 2**

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf augustus tweeduizend zestien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

A. DE SMET